ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΜΠΕΛΑ ΜΠΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ..

Ο μέγαρο τῆς Ροζὶν Ντελὺς ἦταν κατάφωτο. Ἡ πεντάμορφη πρωταγωνίστρια τοῦ «Μουλὲν Ρουὺζ» γιόρταζε τὸ θρίαμβο τῆς «πρεμιέρας» της. Ἀνάμεσα στοὺς πιστοὺς θαυμαστάς της ἦταν κι' ὁ βαρῶνος Κράπφεν, ἕνας βαθύπλουτος τραπεζίτης τοῦ Βερολίνου. Ὁ βαρῶνος Κράπφεν ἦταν ὁ τρυφερὸς φίλος της : Ἐκεῖνος δηλαδὴ ποὺ πλήρωνε τὶς τουαλέττες, τὴ ρεκλάμα καὶ τοὺς τεράστιους λογαριασμοὺς στὰ καμπαρὲ τῆς Μονμάρτρης...

Κατὰ τὰ ἐξημερώματα τὸ μέγαρο τῆς Ροζὶν Ντελὺς ἡσύχασε. Μέσα στὶς κατάφωτες ἀκόμη αἴθουσές του δὲν εἶχε ἀπομείνει, παρὰ ἡ μυρωδιὰ τῆς σαμπάνιας καὶ τῶν μυρωδάτων σιγαρέττων. Ἡ Ροζὶν ἄνοιξε τὸ παράθυρο τῆς κρεββατοκάμαράς της, ἀνέπνευσε δυὸ - τρεῖς φορὲς τὸν καθαρὸ ἀέρα κι' ὕστερα φόρεσε μιὰ ἀραχνοῦφαντη πυτζάμα. Γί ὤμορφο ποὺ ἦταν τὸ μεγάλο κρεββάτι, ὕστερα ἀπὸ τόση κούρασι ! Κι' ἡ Ροζὶν ἀποκοιμήθηκε μ' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο στὰ χείλη της. Ἡ καλὲς φίλες της θὰ εἶχαν σκάσε, ἀπὸ τὴ ζηλεια τους !...

Ἄξαφνα ὅμως ξύπνησε ἀπὸ κάποιο θόρυβο. Ἄναψε τὸ φῶς καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ πῆγε νὰ λιποθυμήση ἀπὸ τὸ φόβο της. Στὴ μέση τῆς κρεββατοκάμαρας στεκόταν ἕνας ὑψηλόσωμος κι' ἀθλητικὸς νέος, ἕνας ἄγνωστος ! Μὲ τὸ ἄναμμα τοῦ ἠλεκτρικοῦ, ἔχασε τὸ χέρι στὴν τσέπη, γιὰ νὰ βγάλη τὸ περίστροφό του.

—Μὴ φωνάξετε ! τῆς εἶπε μ' ἐπιτακτικὴ φωνή, ποὺ ἔτρεμε λιγάκι. Φαίνεται ὅτι φοβόταν κι' ἐκεῖνος.

Ἡ Ροζὶν Ντελὺς συνῆλθε.

—Ποιὸς εἶσθε ; Τί θέλετε ; τὸν ρώτησε.

Ὁ ἄγνωστος ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι.

—Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω τὴν τιμή..., ψιθύρισε.

Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ «Μουλὲν Ρουὺζ» δὲν ἄντεχε στὰ νεῦρα της.

—Τί θέλετε ; τὸν ξαναρώτησε, τρομοκρατημένη.

Νέα ὑπόκλισις.

—Μὲ συγχωρεῖτε... ἕνα «μπιζοῦ»... κάτι... Ξέρω πὼς ἔχετε πολλά...

Ἡ Ροζὶν Ντελὺς κατάλαβε τί ἤθελε ὁ ἄγνωστος. Ἦταν ἕνας κλέφτης. Ἤθελε τὰ χρυσαφικά της. «Θὰ μὲ σκοτώση, ἂν δὲν τοῦ τὰ δώσω», συλλογίσθηκε.

—Ἀκοῦστε, τοῦ εἶπε μὲ μισόσβυστη φωνή. Στὴν ἄλλη κάμαρα, ἀριστερά, πάνω ἀπὸ τὸ πιάνο, εἶνε μιὰ θήκη. Μπροστὰ τὴν σκεπάζει ἡ φωτογραφία μου. Ἐκεῖ πέρα ἔχω ὅλα τὰ χρυσαφικά μου. Μπορεῖτε νὰ τα πάρετε... Δὲν μοῦ χρειάζονται...

Καὶ συλλογίσθηκε ὅτι ὁ βαρῶνος Κράπφεν θὰ τῆς ἀγόραζε τὴν ἄλλη μέρα ἕνα σωρὸ ὤμορφα χρυσαφικά.

—Ἐμπρός... πηγαίνετε... πηγαίνετε... Πάρ'τε τα... Φύγετε, λοιπόν ! Δὲν βλέπετε πόσο σᾶς φοβᾶμαι... Θέλω νὰ ζήσω... Λυπηθῆτε με !

Ὁ ἄγνωστος χαμογέλασε κι' ἔφυγε. Ἡ Ροζὶν Ντελύς, παγωμένη ἀπὸ τὸ φόβο της, ἀπόμεινε ἀκίνητη στὸ κρεββάτι της, σὰν πεθαμένη, ὥς τὸ πρωΐ. Ἡ καμαριέρα της, ὅταν ἀντίκρυσε τ' ἄγρυπνα καὶ τρομαγμένα μάτια της, ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγη ἀπὸ τὰ χέρια ὁ ἀσημένιος δίσκος μὲ τὸ πρόγευμα.

Ἡ Ροζὶν τότε πήδηξε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι κι' ἔτρεξε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ὅλα τὰ χρυσαφικὰ της βρισκόντουσαν στὴ θέσι τους.

—Μὰ εἶμαι ξύπνια ἢ ὀνειρεύομαι ! ἔκανε κατάπληκτη ἡ Ροζίν.

Ἀνάμεσα στὰ μαργαριτάρια τοῦ βαρώνου Κράπφεν βρισκόταν τώρα μιὰ ὑπέροχη διαμαντένια καρφίτσα, μ' ἕνα σημείωμα, ποὺ ἔγραφε :

«Σᾶς ζητῶ συγνώμην γι' αὐτὴ τὴ νυχτερινὴ ἐπίσκεψι».

—Θαῦμα ! φώναξε δλόχαρη ἡ καμαριέρα. Τώρα καταλαβαίνω τί συνέβη ! Ἄ ! τί ἐπιτυχία !... Δὲν θὰ τὴν εἴχατε οὔτε στὸ θέατρο !... Ὁ κλέφτης ἦρθε γιὰ νὰ πάρη τὰ χρυσαφικά σας, μὰ ἡ ὠμορφιά σας τὸν μάγεψε. Ἦταν ἕνας ἀριστοκράτης λωποδύτης ! Δὲν ἔχετε διαβάσει τίποτα τέτοιες ἱστορίες... Γιὰ νὰ βρῆ χάρι λοιπὸν στὰ μάτια σας, ἔφυγε ἀφίνοντας ἀνάμεσα στὰ χρυσαφικα αὐτὴ τὴν ὑπέροχη καρφίτσα. Τί ἐπιτυχία, τί ἐπιτυχία !...

—Ναί, τὸν μάγεψα μὲ τὴν ὠμορφιά μου ! ἔκανε ἡ Ροζὶν Ντελὺς περήφανα.

Ἔπειτα συλλογίσθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία. Μὰ ἦταν τόσο εὐγενικὸς ὁ λωποδύτης καὶ τόσο ὑπέροχο τὸ δῶρο του ! Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ «Μουλὲν Ρουὺζ» χαμογέλασε πονηρὰ κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται, σὰν νὰ μὴ τῆς εἶχε συμβῆ τίποτα.

Πέρασ' ἔτσι ὥς μισὴ ὥρα, ὅταν ἄξαφνα παρουσιάστηκε μπροστά της ἡ καμαριέρα, κατάχλωμη, μὲ μιὰ ἐφημερίδα στὸ χέρι :

—Δεσποινίς ! Δεσποινίς ! Ὤ, Θεέ μου ! Διαβάστε !... ψιθύρισε, τρέμοντας σύγκορμη.

Ἡ Ροζίν, τρομαγμένη, ἔρριξε μιὰ ἀνήσυχη ματιὰ στὴν ἐφημερίδα καὶ διάβασε :

«Ἡ «μίσσες» Τσάθμαν, ἡ βαθύπλουτη χήρα τοῦ μίστερ Ἄρτσιμπαλντ Τσάθμαν, ἐδολοφονήθη χθὲς τὴν νύκτα ἀπὸ ἕναν μυστηριώδη λωποδύτη, ὁ ὁποῖος τῆς ἔκλεψε ὅλα τὰ πολύτιμα κοσμήματά της».

—Θεέ μου ! ἔκανε ἀτ' τὴ φρίκη.

Καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῆ τίποτ' ἄλλο, τηλεφώνησε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία κι' ἐξιστόρησε πὼς λίγο ἔλειψε νὰ πέση κι' ἐκείνη θῦμα τοῦ μυστηριώδους ἀριστοκράτη λωποδύτη.

* * *

Τὸ βράδυ στὸ θέατρο τὴν περίμενε μιὰ καινούρια ἔκπληξις. Ὅταν χρυσοκύτταξε ἀπὸ τὴν αὐλαία τὸν κόσμο τῆς πλατείας, εἶδε στὴν πρώτη σειρὰ τὸν ἀριστοκράτη λωποδύτη, ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει τὴν ὤμορφη καρφίτσα ! Φοροῦσε ἕνα ἄψογο φράκο καὶ εἶχε ἔφος ἀνθρώπου, ποὺ δὲν συλλογίζεται τίποτ' ἄλλο, παρὰ μονάχα τὸν ἔρωτα. Τί συμπαθητικὸς ποὺ ἦταν ! Ἡ Ροζὶν Ντελὺς δὲν τόλμησε νὰ εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία. Ὁ λωποδύτης, κάθε φορὰ ποὺ ἔβγαινε ἐκείνη στὴ σκηνή, τὴν χειροκροτοῦσε πιὸ δυνατὰ ἀπ' ὅλους τοὺς θαυμαστάς της. Τὸ ἄλλο βράδυ, πάλι τὰ ἴδια. Ὁ λωποδύτης καθόταν στὴν πρώτη σειρὰ καὶ χειροκροτοῦσε μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν ἴδια λατρεία...

Μέσα σὲ πέντε μέρες, ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ «Μουλὲν Ρουὺζ» ἔχασε τρία κιλά. Ἦταν ἐρωτευμένη !

Στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος ὁ καλὸς βαρῶνος Κράπφεν, γιὰ νὰ τὴν διασκεδάση λιγάκι, ὀργάνωσε μιὰ μεγάλη δεξίωσι στὸ σπίτι της. Ὁ χορός, λοιπόν, ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, εἶχε φτάσει σὲ μιὰ ἀπεριγραπτη τρέλλα, ὅταν ἄξαφνα παρουσιάσθηκε μπροστὰ στὴν Ροζὶν Ντελὺς ἕνας κύριος μὲ ἄψογο φράκο. Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ «Μουλὲν Ρουὺζ» ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ θὰ λιποθυμοῦσε, ἂν δὲν ἔβλεπε τὸν βαρῶνο Κράπφεν νὰ πλησιάζη καὶ νὰ σφίγγη ἐγκάρδια τὸ χέρι τοῦ ξαφνικοῦ ἐπισκέπτη, τοῦ ἀριστοκράτη λωποδύτη !...

—Μοῦ ἐπιτρέπεις, ἀγαπητὴ φίλη, τῆς εἶπε, νὰ σοῦ παρουσιάσω ἕνα φίλο μου ; Τὸν μαρκήσιο Ντὲ Σαὶν - Μπριέ...

—Μαρκήσιος ; τραύλισε ἡ Ροζίν.

—Ἀχριβῶς..., τῆς ἀπάντησε ὁ λωποδύτης χαμογελῶντας.

—Ὥστε δὲν εἶσαστε λωποδύτης ;

Ὁ κύριος μὲ τὸ φράκο χαμογέλασε πάλι.

—Σᾶς ζητῶ συγνώμην γιὰ τὴν ξαφνική...., ἄρχισε νὰ λέη, μὰ δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι του, γιατί ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἡ Ροζὶν Ντελὺς τοῦ ἄστραψε ἕνα ἠχηρὸ χαστοῦκι.

Ἔπειτα, μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρια, ἔτρεξε καὶ κρύφτηκε στὴν κρεββατοκάμαρά της.

—Δὲν εἶνε λωποδύτης ! Δὲν εἶνε λωποδύτης ! ἔλεγε στὴν καμαριέρα της, κι' ἐξακολούθησε νὰ κλαίη ὥς τὰ ξημερώματα. Ἔπειτα, ἀποκοιμήθηκε ἀπὸ τὴν κούρασι... Ἄξαφνα ὅμως ξύπνησε ἀπὸ κάποιο θόρυβο. Στὴ μέση τῆς κρεββατοκάμαρας στεκόταν ἕνας ἄνθρωπος.

—Ἀγάπη μου ! τοῦ φώναξε ἡ Ροζὶν Ντελύς, ποὺ εἶχε μετανοιώσει στὸ μεταξὺ γιὰ τὸ χαστοῦκι. Ξαναγύρισες, λοιπόν ;...

Καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε κοντά του καὶ τὸν ἀγκάλιασε τρυφερά.

—Οὔμ ! ἔκανε ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης.

Μὰ ἐκείνη ἔκανε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά της : Τὸν φιλοῦσε, τὸν χάϊδευε, τὸν ἔσφιγγε μὲ λατρεία στὴν ἀγκαλιά της... Τῆς ἄρεσε πολὺ αὐτὸς ὁ μαρκήσιος, ποὺμπαινε σὰν λωποδύτης σπίτι της...

* * *

Τὸ βράδυ, ὅταν ἡ Ροζὶν Ντελὺς θέλησε νὰ φορέση τὰ χρυσαφικά της, εἶδε κατάπληκτη ὅτι εἶχαν γίνει ἄφαντα. Στὴ θέσι τους ἦταν ἕνα χαρτὶ μ' αὐτὲς τὶς λέξεις :

«Ἄλλη φορὰ νὰ προσέχης λιγάκι, γιὰ νὰ μὴν κάνης τέτοιες γκάφες, σὰν τὴ σημερινή. Κι' ἔχε τὸ νοῦ σου, ἔ ; Οὔτε λέξι στὴν ἀστυνομία ! Θὰ γελοιοποιηθῆς...».

Ἡ Ροζὶν Ντελὺς κατάλαβε τὸ λάθος της. Μὲ τὴν ἰδέα ὅτι εἶχε νὰ κάνη μ' ἕναν μαρκήσιο, εἶχε σφίξει στὴν ἀγκαλιά της ἕναν πραγματικὸ λωποδύτη. Ἄρχισε, λοιπόν, καὶ πάλι νὰ κλαίη. Τὴ φορὰ αὐτὴ γιατὶ ὁ....λωποδύτης δὲν ἦταν μαρκήσιος !

ΜΠΕΛΑ ΜΠΟΝΤΟΣ

μου, δὲν θέλησε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ σχέδιό του νὰ πετάξη εἰς τὸ Κέϊπταουν, γιὰ νὰ σπάση ἕνα ρεκόρ. Θὰ ἔφευγε μὲ τὸ ἀεροπλάνο του λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησί μου ἀπὸ τὸ Λονδῖνον.

Μὲ συνώδευσε ὥς τὸ Σάουθαμπτον. Ὅταν μπῆκα στὴν καμπίνα μου, στὸ καράβι, τὴν βρῆκα γεμάτη ἀπὸ κατακόκκινα ρόδα — δῶρο τοῦ Γκλέν. Ἐκεῖνος μὲ κύτταξε γελῶντας, ἐπειδὴ νόμιζε ὅτι μοῦ ἔκανε μιὰ εὐχάριστη σορπρίζ... Ὡστόσο, ὅταν εἶδα τὰ κατακόκκινα ἐκεῖνα τριαντάφυλλα, μοῦ φάνηκαν σὰν πλατειὲς κηλίδες αἵματος.... Ἀνατρίχιασα σύγκορμη... Ὁ Γκλὲν μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ μὲ φιλήση καὶ νὰ μ' ἀποχαιρετήση. Κρεμάστηκα μ' ἀπελπισμένη δύναμι ἀπὸ τὸ λαιμό του, χωρὶς ὅμως νὰ μπορῶ νὰ μιλήσω ἀπ' τὴν ταραχή μου...

....